

7. Висновок № 1 (2001) Консультативної ради європейських суддів для Комітету міністрів Ради Європи про стандарти незалежності судових органів та незмінюваність суддів від 1 січня 2001 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_a52.

8. Галайденко Т. В. До питання розмежування категорій «принцип незалежності суддів» та «гарантії його реалізації» // Вісник Вищої ради юстиції. – 2010. – № 3. – Ст. 28.

9. Карпечкін П.Ф. Правові та етичні гарантії забезпечення незалежності суддів судів загальної юрисдикції в Україні // Етичні та правові проблеми забезпечення незалежності суддів: Матеріали міжнар. наук.-практ. семінару, 30-31 березня 2005 р.; м. Харків / Редкол.: В.В. Сташис (голов. ред.) та ін. – Х.: ЦНТ «Гопак», 2006. – 170 с. – С. 88–97.

УДК 342.9 (043.2)

Гуцько А. С., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Горпиненко В. А., студент,
Запорізький національний університет, м. Запоріжжя, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ

У сучасному світі проходить переусвідомлення вагомої ролі фізичної культури і спорту, які стають національною ідеєю, соціальним феноменом, що має сприяти укріпленню державності та формуванню здорового суспільства. Саме спорт відіграє велику роль в охороні здоров'я нації, в фізичному та моральному вихованні особистості. Фізична культура, це не тільки невід'ємний елемент загальної культури, але й соціальний інститут, представлений сукупністю матеріальних та духовних цінностей

Державне регулювання розвитку фізичної культури і спорту сьогодні в Україні здійснюється на низькому рівні, а саме: неналежне забезпечення гарантій прав громадян на доступ до занять спортом, падінням значущості моральних та патріотичних цінностей; недостатній розвиток кадрового забезпечення і матеріально-спортивної бази, особливо в сільській місцевості, відсутність спортивної інфраструктури, яка мала б забезпечити дитячо-юнацький спорт та щоденні рухові потреби населення, що в цілому загрожує зниженням рівня здоров'я та працездатності населення.

Питання організаційної структури та системи державного управління фізичною культурою і спортом, розглядали такі вчені, як І.Л. Гасюк, В.М. Гузар, Ю.І. Довгенько, М.В. Дутчак, В.Л. Жуков, В.Є. Куделко, Ю.П. Мічуда, М.О. Олійник, В.М. Платонов, Ю.М. Шкретій та ін.

Державне регулювання — це сукупність інструментів, за допомогою

яких держава встановлює вимоги до підприємств і громадян. Воно включає закони, формальні і неформальні розпорядження і допоміжні правила, що встановлюються державою, а також недержавними організаціями або організаціями саморегулювання, яким держава делегувала регуляторні повноваження; це набір здійснюваних державними структурами заходів, направленими на контроль за поведінкою індивідів або груп, які потрапляють під контроль цих структур. Воно включає закони і допоміжні інструменти, що створюються державою, а також правила, що встановлюються державними і недержавними агентствами в рамках делегованих повноважень [1].

Закон України «Про фізичну культуру і спорт» визначає загальні правові, соціальні, економічні і організаційні основи фізичної культури і спорту в Україні. Стаття 1 закону визначає, що «фізична культура - діяльність суб'єктів сфери фізичної культури і спорту, спрямована на забезпечення рухової активності людей з метою їх гармонійного, передусім фізичного, розвитку та ведення здорового способу життя. Фізична культура має такі напрями: фізичне виховання населення, масовий спорт, фізкультурно-спортивна реабілітація.

Основні напрями державної політики в Україні, щодо створення умов для забезпечення здоров'я громадян, визначені в таких нормативно - правових документах [2]: Національна доктрина розвитку фізичної культури та спорту. Державна цільова соціальна програма розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року; Національна стратегія з оздоровчої рухової активності в Україні на період до 2025 року «Рухова активність - здоровий спосіб життя - здорова нація»; Стратегія сталого розвитку «Україна - 2020»; міська комплексна цільова програма «Молодь та спорт столиці» на 2016-2018 роки.

У правових нормах закріплюються принципи керівництва фізичною культурою та спортом в Україні, система і правове становище державних органів управління фізичною культурою та спортом, а також діяльність громадських організацій у цій галузі, правова основа форм, методів і напрямів діяльності органів управління

Реалізація державної політики у сфері фізичної культури і спорту неможлива без координації дій усіх гілок влади (Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, центральні органи виконавчої влади в межах своїх повноважень, державні адміністрації та органи місцевого самоврядування).

Міністерство України молоді та спорту, як центральний орган виконавчої влади з фізичної культури і спорту, спрямовує діяльність на формуванню оптимальних суспільних відносин між державою та всіма учасниками спортивного руху (Національним олімпійським комітетом України, Національним комітетом спорту інвалідів України, Спортивним комітетом України, фізкультурно-спортивними товариствами,

спортивними федераціями.

Вважаємо за необхідне рекомендувати пропозиції щодо удосконалення державного регулювання розвитку фізичної культури та спорту: 1) розробити і впровадити зміни до законодавчої бази державного регулювання розвитку сфери фізичної культури та спорту, яка має орієнтуватися на децентралізацію та демократизацію даної сфери та встановити вимоги безпеки фізичної культури і спорту, як пріоритетних для здоров'я населення, 2) забезпечити підготовку фахівців в сфері фізичної культури і спорту (державне замовлення на фахівців фізкультурно-оздоровчого спрямування для роботи з різними віковими категоріями населення, а також особами з хронічними захворюваннями, пенсіонерами); 3) створити сприятливі умови для активних занять спортом за місцем проживання для різних верств населення; збільшити кількість спортивних закладів і підвищити якість послуг, які вони надають, популяризувати здоровий спосіб життя.

Література

1. Гасюк І.Л. Теоретичне обґрунтування складових моделі організаційної структури державного управління фізичною культурою і спортом / І.Л. Гасюк // Університетські наукові записки: часопис ХУУП. – Х.: Вид-во ХУУП. – 2010. – № 4 (36). – С. 276-281.

2. План роботи Департаменту освіти і науки, молоді та спорту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) на 2017 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kievcity.gov.ua/files/2017/>

УДК 351:316.77 (043.2)

Гусар О. А., к.ю.н.,
Нероденко М. В., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ АУДІОВІЗУАЛЬНИХ ПОСЛУГ

Сьогодні за умов незалежності засобів масової інформації нагальною потребою є оновлення комплексу правових норм надання аудіовізуальних послуг в Україні. Глибокі зміни у сфері телерадіомовлення, спричиненні стрімким технологічним розвитком, потребують розроблення нових принципів державного регулювання для пристосування аудіовізуальних послуг до нових технологічних умов, гарантій з боку держави дотримання свободи слова, протидії цензурі і монополізації інформаційного простору, забезпечення плюралізму.

Основною метою правового регулювання є визначення ефективних та сучасних засад захисту прав споживачів на вільне отримання